

Omul din spatele măștilor

JOHNNY DEPP

Omul din spatele măștilor

THOMAS FUCHS

Traducere din engleză de
Irina Cristescu și
Ioana Rădulescu

VICTORIA
BOOKS

The original title of this book is:
Johnny Depp – Der Mann hinter den Masken, by Thomas Fuchs

Copyright © 2014 by Bastei Lübbe AG, Köln

© Publica, 2015, pentru ediția în limba română

ISBN 978-606-722-040-7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Fuchs, Thomas

Johnny Depp – omul din spatele măștilor / Thomas Fuchs ;

trad.: Irina Cristescu, Ioana Rădulescu. – București : Publica, 2015

ISBN 978-606-722-040-7

I. Cristescu, Irina (trad.)

II. Rădulescu, Ioana (trad.)

791.43(73) Depp,J.

929 Depp,J.

VICTORIA BOOKS este un imprint al editurii PUBLICA

EDITORI: Cătălin Muraru, Silviu Dragomir

DIRECTOR EXECUTIV: Bogdan Ungureanu

DESIGN: Alexe Popescu

REDACTOR: Olivia Gligor

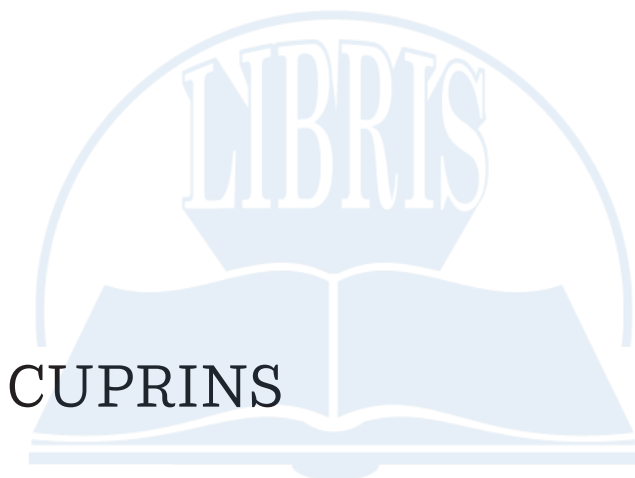
CORECTURĂ: Tudorița Șoldănescu

DTP: Florin Teodoru

„Indiferent ce aş face, vreau să-mi rămân fidel mie însumi. Mă deranjează când oamenii încearcă să mă înghesuie într-o anumită categorie.“

Johnny Depp

1. Kentucky Chicken și cârnăciori Frankforter	9
2. Rock & Roll Highschool	33
3. Coșmarul de la început	57
4. Dacă vrei să plângi, plângi!	81
5. Forfecări	111
6. Gielgud of Grunge	139
7. The Heart is a Lonely Hunter	161
8. Miracolul vieții	185
9. Piratul de pe vasul de croazieră	205
10. Depp Man Tells No Tales	239
Mulțumiri	257

Kentucky Chicken și cârnăciori Frankforter

TINEREȚEA

„Am vrut să fiu unul dintre puștii ăia
cool pe care îi tot invidiam.“

Johnny Depp (1990)

John Christopher Depp II este un copil de duminică în adevăratul sens al cuvântului: el s-a născut pe 9 iunie 1963, la ora 8:44, la Catholic Mercy Hospital din Owensboro, Kentucky.

Ziua în care s-a născut avea să fie una dintre cele mai călduroase din acel an – la baza aeriană militară Ford Campbell din Kentucky, temperatura a ajuns la 35 de grade Celsius.

În această duminică, la New York avea loc, în sfârșit, premiera filmului *Cleopatra*, cu Elizabeth Taylor și

Richard Burton în rolurile principale, după niște filmări care se dovediseră la fel de costisitoare precum clădirea unei piramide. Câteva decenii mai târziu, Johnny Depp – care, între timp, devenise, la rândul său, un actor consacrat, chiar dacă nu era încă un adevărat superstar – avea să îl roage pe colegul său, Roddy McDowall, să îi faciliteze o întâlnire cu Liz Taylor. McDowall a organizat-o cu promptitudine, invitându-l la masă alături de Steve Martin și Billy Bob Thornton. Johnny Depp avea să rămână extrem de marcat de această întâlnire. Elizabeth Taylor i-a părut a fi „o gagică puternică”, cu o poftă zdravănă de mâncare: „A mâncat o groază de ficat cu ceapă”.

În ziua de dinaintea nașterii lui Johnny Depp, în Marea Britanie, trupa Beatles se afla pe primul loc în topuri cu melodia „From Me to You”; în Statele Unite, în schimb, publicul habar nu avea că această formație urma să schimbe pentru totdeauna fața culturii pop internaționale. Aici, în vârful clasamentelor muzicale, se afla un artist de-o vară japonez pe nume Kyu Sakamoto, cu cântecelul lui simpatic, „Sukiyaki”.

În dimineața acelei zile, președintele John F. Kennedy tocmai îl numise pe eroul britanic al celui de-al Doilea Război Mondial, Winston Churchill, cetățean de onoare al SUA; apoi, după-amiaza, jucătorii echipei Houston Colts i-au bătut, pentru prima oară în istoria baseballului, pe cei de la San Francisco Giants, cu 3-0, iar seara, Barbra Streisand urma să apară ca invitat la *Ed Sullivan Show*.

Prin urmare, din perspectiva valorii istorice a acestei zile, ea nu a fost una tocmai palpitantă. În schimb, pentru fanii lui Depp, ea poate fi comparată cu Big Bang-ul original.

Nu numai vedetele de sex feminin mai obișnuiesc să trișeze cu privire la anul nașterii lor; SUA, din anumite puncte de vedere, poate fi de o corectitudine de-a dreptul „prusacă”, așa că este suficient să te duci la Oficiul Stării Civile din Owensboro, pentru ca, în schimbul unei sume

modice, să arunci o privire în registrul de nașteri și să te lămurești.

Acolo, sub numărul 25 420/63, se află înregistrat fericitul eveniment al nașterii actorului. Numele mamei: Betty Wells, numele copilului: John C. Depp. De altfel, și cotidianul local deține propria sa rubrică de nașteri: între anunțurile domnului și doamnei Ralph Mapes și ale domnului și doamnei Vladimir Reuk, în *Owensboro Messenger Inquirer*, domnul și doamna John Depp au anunțat, la rândul lor, mândri nevoie mare, nașterea fiului lor, la o săptămână de la fericitul eveniment. La acel moment, bucuria celor trei familii este posibil să fi fost egală. În cazul celor din urmă, însă, până astăzi, ea a crescut înmiit.

La nașterea lui Johnny, tatăl acestuia avea 25 de ani, iar mama sa, 29. Era cel de-al patrulea copil al lui Elizabeth „Betty” Sue și cel de-al doilea ei băiat. Sora lui Johnny, Elisa Christine – numită de toți „Christi” – este cu doi ani mai mare decât el, sora sa vitregă, „Debbi” (Deborah), cu șapte, iar fratele vitreg „Danny” (Daniel), cu nouă. „Johnny” a primit cele două prenume ale sale de la tatăl său, John Christopher. Ochii vedetei, astăzi căprui, se pare că la început au fost albaștri. Astăzi, Johnny Depp se sfiește să vorbească despre originile și relațiile sale familiale. Pe la începuturile sale actricești însă, pe vremea când juca în seriale, temându-se că va rămâne închistat în nișa actorilor TV, cu priză la familiști, a făcut referire, în discuțiile sale cu diverși jurnaliști, câteodată chiar într-un mod exagerat, la rădăcinile sale. El a susținut că singurul lucru pe care l-a moștenit de la părinții lui erau nebunia și tendința de a fuma țigară după țigară. Cât despre obârșia lor socială, ei bine, el spunea că sunt pur și simplu ceea ce americanii numesc *white trash**.

* În limba engleză, în original, „gunoi alb”, mitocani; termen peiorativ care desemnează o anumită categorie socială din SUA, în general persoane albe, sărace, needucate (n.t.).

Acesta nu era însă adevărul adevărat. Părinții lui Johnny s-au căsătorit pe 20 februarie 1960, în orașelul Campbell din statul american federal, Tennessee. Elizabeth avea deja doi copii, Daniel și Deborah, despre ai căror tată nu s-au putut afla până astăzi informații prea credibile. Acești doi copii au fost adoptați, după căsătorie, de John Sr. Despre acesta din urmă se spunea că a fost un așa-numit „civil engineer“, ceea ce poate fi tradus prin „inginer constructor“, dar în cazul americanilor o oarecare prudență este indicată, deoarece chiar și persoanele desemnate să gonească drogații și vagabonzii de la toaleta unui fast-food pot să își scrie pe cartea de vizită un titlu pompos precum „Director adjunct – Departamentul Relații cu Publicul“. „Civil engineer“ s-ar putea, astfel, traduce în practică prin orice meserie, de la salănor, la șef de șantier.

Traseul academic al tatălui lui Johnny, însă, s-a păstrat. În 1956, acesta și-a terminat studiile la Liceul din Owensboro. În 1961, a absolvit Universitatea din Kentucky cu titlul de „Bachelor of Science“*. După aceea, tânărul s-a angajat la firma de construcții a tatălui său, Oren. Pentru fanii lui Johnny Depp, aceste informații nu sunt neapărat interesante. Ce este cu adevărat interesant este că Johnny senior a fost ales, în ultimul an de liceu, cel mai chipeș elev din școală.

Pentru că veniturile sale, însă, nu erau suficiente pentru a hrăni o familie cu șase membri, iar domeniul construcțiilor este unul foarte dependent de conjunctură, Elizabeth a trebuit și ea să se angajeze pe un post de chelneriță. Să ne gândim doar în ce situație se aflau părinții: pe de o parte, fostul frumușel al școlii, care, la 25 de ani avea deja grija a patru guri de hrănit, iar pe de cealaltă parte, o femeie fără prea mult noroc la bărbați și care, în timpul slujbei din cârciuma în care lucra, era nevoită să suporte avansurile tuturor camionagiilor. Așa se face că relația celor doi a început în curând să scârțâie serios.

* În limba română, „absolvent al profilului Real“ (n.r.).

În ciuda tuturor problemelor și scandalurilor la care s-a ajuns pe parcursul următorilor ani, membrii familiei Depp au rămas însă foarte uniți până în prezent. Doar tatăl, John Sr., care a fost văzut pentru ultima oară în localitatea Bal Harbour din Florida – unde își petrece câteva luni din an –, a dispărut de ceva vreme din vizorul presei.

Mama lui Johnny, Betty, locuiește astăzi în Nashville, Tennessee, se bucură de viață și nu se mai gândește, probabil, după divorțul de soțul ei, care a avut loc în 1978, decât arareori la acea decizie nenorocită, luată cu peste 50 de ani în urmă, în orașul Campbell. Johnny Depp s-a asigurat cu mult timp înainte că ea nu va mai fi nevoită să servească oameni prin cârciumi.

Sora lui Johnny, Christi, a călcat și ea pe urmele fratelui său în industria cinematografică. Cine are ceva mai mult timp liber poate urmări felul în care a evoluat cariera lui Christi Dembrowski, în paralel cu cea a lui Johnny Depp: de la simplă asistentă, la asistentă personală, asistentă executivă, apoi producătoare. Astăzi, ea conduce compania de producție cinematografică a lui Johnny Depp, Infinitum Nihil (în latină, *Nimicul infinit*, cuvinte extrase dintr-un aforism aparținându-i lui Lev Tolstoi, din lucrarea acestuia, *O confesiune*, ceea ce demonstrează că, în ciuda faptului că Johnny Depp nu și-a terminat nici măcar studiile liceale, el este mai cult decât multe persoane cu pretenții).

Cealaltă soră a lui Johnny, Debbi, trăiește astăzi retras, lucrând ca învățătoare în Lexington. Arareori se mai întâmplă să intre în vizorul public, cu ocazia vreunei premiere de-a fratelui său. Atunci când, în astfel de ocazii, familia reunită își face apariția în fața unui public numeros, membrii acesteia arată de parcă ar fi coborât direct din paginile romanului *Portretul lui Dorian Gray*. Toată lumea îmbătrânește, după cum este și firesc, doar starul Johnny pare să nu își arate niciodată vârsta...

Fratele său, Daniel, a izbutit – după câteva încercări nereușite să se impună ca autor de scenarii de film – să

aibă succes ca scriitor de romane polițiste. El i-a dedicat primul său roman „Fratelui meu, Johnny“. Pe textul de pe interiorul suprapertei, Daniel le explică cititorilor interesați că astăzi își petrece viața călătorind între California și Franța, subliniind că nu îi place deloc să fie numit „fratele vedetei“. Este un lucru de înțeles, pe de altă parte nu se știe cât de mare ar fi fost interesul publicului pentru scriitura sa, dacă Daniel și-ar fi publicat lucrarea de debut sub numele de fată al mamei sale, sau dacă i-ar fi dedicat-o bunicului său, Oren.

După cum bine o știe și autorul textului de față, cuiva venit în vizită în Bergisch Gladbach, de exemplu, i se va atrage atenția mai devreme sau mai târziu asupra faptului că se află în patria lui Heidi Klum, îndrumându-l cu bunăvoință să viziteze școala pe care aceasta a frecventat-o. Din păcate însă, nu există o identificare similară cu cel mai cunoscut fiu al orașului Owensboro de pe malurile Ohio River, localitatea natală a lui Johnny Depp. Majoritatea oamenilor știu cine este el – în fond, e cineva care nu știe? – dar doar puțini au habar de numele orașului în care s-a născut actorul.

Owensboro, orașul natal al lui Johnny Depp, este, de fapt, exact opusul Hollywoodului. Fondat în anul 1816 de un asasin de indieni, pe numele său colonel Abraham Owen, așezarea se mândrește cu titulatura de „capitala mondială a grătarului“, ceea ce pare să fie o încercare disperată de a acoperi realitatea că aici nu se întâmplă, de fapt, mai nimic. Owensboro este, în mare, un orașel așezat între două orașe mai mari. La nord se află St. Louis, iar la sud, Nashville. În regiune se cultivă mai ales soia și tutun. Cea mai mare clădire din oraș este o biserică, construită pe fundația unui mai vechi templu al consumului, un vechi supermarket – simbol, pesemne, al consumerismului tot mai exagerat. Cea mai impunătoare construcție de aici rămâne, însă, imensul pod albastru de oțel care traversează afluentul Mississippi-ului, râul Ohio.

Statul Kentucky se află în inima Americii, departe de coaste și autosuficiență. În străinătate, imaginea Statelor

Unite este marcată de metropole precum New York sau Los Angeles, deși aceste două orașe sunt populate de persoane, care, prin ochii unui european, ar putea părea de-a dreptul ciudate: New Yorkul, de bancheri cu hobby-uri stranii, precum lecțiile de pian sau îngrijirea colecțiilor proprii de artă; orașul Los Angeles, de liberali apatici, care au ales show-businessul mai ales pentru petrecerile de pomină și promisiunea îndeplinirii fantasmelor lor sexuale. Din perspectiva locuitorilor orașului Owensboro, nimic din aceste lucruri nu contează prea mult, de aceea așezările cu cea mai mare însemnătate pentru ei sunt Chicago și St. Louis.

Oamenii de prin aceste părți sunt prietenoși, însă nu poți ști niciodată ce este mai surprinzător la ei: amabilitatea lor sau senzația că provin de pe o altă planetă.

Încercarea lor de a găsi, încă de la primul schimb de cuvinte, puncte comune cu interlocutorul, este de-a dreptul impresionantă. Unul mi-a amintit de străbunii săi de origine germană, crescuți în zona orașului Copenhaga. O femeie de 30 și ceva de ani mi-a declarat mândră că a fost odată la Berlin.

„Serios? Când anume?”

Femeia a stat puțin să se gândească, apoi mi-a replicat: „La Olimpiadă”.

Ultimele Jocuri Olimpice organizate la Berlin, însă, au avut loc în anul 1936. Primarul în funcție a început, ce-i drept, demersurile pentru readucerea în orașul său a acestui eveniment sportiv (dar până să îi iasă figura, mai degrabă se inaugurează un nou aeroport).

„Dar vă țineți bine, văd”, i-am spus eu până la urmă, iar doamna mi-a mulțumit zâmbind: „Mda, facem și noi tot ce putem”.

O altă obsesie mult răspândită pe aceste meleaguri este genealogia.

Am învățat, recunosc, diplomația, odată ce m-am întâlnit cu un gentleman căruia un tip lipsit de scrupule îi spusese că „Rszeszweszykowskylan” este un nume tipic

nemțesc, acesta întrebându-mă dacă nu am cunoștințe prin patrie cu acest nume.

Această modă a studiului genealogiei, care ar putea suna ca o picanterie în mintea conaționalilor mei, face ravagii, însă, și printre vedete. Există diverse forumuri pe internet unde, așa cum ne-am aștepta, mișună mulți idioți rasiști, dar și la fel de mulți pedanți care își doresc să afle pur și simplu cu precizie ramificările propriilor familii.

În cazul lui Johnny Depp, cercetătorii încearcă să găsească răspunsul la o anume întrebare: are sau nu are sânge amerindian? Depp însuși a povestit în mai multe rânduri că din partea mamei lui are sânge de indian Cherokee; pomeții săi înalți, mult adulți își au originile, conform spuselor sale, în această moștenire. Cu toate acestea, până astăzi nu s-au găsit dovezi convingătoare care să îi confirme teoriile, chiar dacă au existat destui cercetători care să studieze inclusiv datele marelui recensământ american din 1910.

De necontestat este însă faptul că familia Depp are vechime în Kentucky. Acest nume apare în arhive timp de peste nouă generații. Primul Depp a fost un hughenot, pe nume Pierre Deppe, fugit din Franța în anul 1697, care și-a petrecut primii ani de exil în Virginia nord-americană. De altfel, acest nume este destul de răspândit pe aceste meleaguri. Johnson, Depp & Quisenberry sună ca numele unei firme de avocați dintr-un film al fraților Marx. Totuși, în spatele acestuia se află o companie de construcții importantă, cu filiale în Owensboro, Lexington și Springfield și ale cărei panouri publicitare pot fi văzute în multe locuri. Din păcate, tatăl lui Johnny nu a reușit să se angajeze aici.

„Deppe“, numele imigrantului francez, s-a transformat mai târziu în „Depp“, la fel cum *Owensborough* a devenit, după câteva decenii, *Owensboro*. Ceva mai târziu, s-a descoperit că Johnny Depp nu are doar strămoși de origine franceză, fiind, zice-se, înrudit de foarte departe inclusiv cu însăși regina Angliei, lucru care pe Majestatea Sa o face, probabil, mai mândră decât pe actorul nostru...

Capitala federală de la Louisville se află pe malul aceluiași râu ca Owensboro. Cu trei ani înainte de nașterea lui Johnny Depp, pugilistul Muhammad Ali – care, la acea vreme se mai numea Cassius Clay – câștiga la Roma medalia olimpică de aur la categoria semigrea. La întoarcerea în Louisville a fost celebrat de toată lumea cum se cuvine, dar tot nu a putut merge să mănânce la un restaurant rezervat doar albilor. Ali s-a înfuriat atât de tare încât s-a urcat în mașină alături de un prieten, conducând până la unul dintre podurile care traversau râul Ohio și aruncându-și medalia în apele involburate. Mă rog, așa a povestit el, cu multă grijă la detalii, în prima sa autobiografie intitulată *I Am the Greatest*. Ulterior s-a dovedit că toate cele istorisite în acest volum referitor la această întâmplare trebuie privite cu un oarecare scepticism. Până la urmă, Kentucky este un ogor fertil, favorabil miturilor și legendelor. Nu trebuie să uităm acest lucru nici atunci când vine vorba despre povestea vieții lui Johnny Depp.

În fine, statul Kentucky este cunoscut în principal pentru următoarele trei lucruri: mai întâi, pentru whisky-ul Wild Turkey sau Jim Beam; apoi, pentru cursele de cai – atunci când, la Kentucky Derby, animalele de rasă pură galopează pe linia dreaptă spre finis, încep, după cum spun amatorii acestei activități, „cele mai palpitate două minute ale sportului”; nu în ultimul rând, firește, pentru Kentucky Fried Chicken. Alcoolul avea să joace, mai târziu, un rol important în viața lui Johnny Depp, la fel și puicuțele fierbinți*; rasa pură, însă, nu era un element care să îl definească.

Caracterul acesta provincial, adoptat parcă în ciuda restului lumii, pare să fi reprezentat un teren fertil pentru apariția anumitor vedete ale cinematografului. Jennifer Lawrence (*Jocurile Foamei*), un star care deja nu mai poate fi considerat nou, dar care are încă o carieră în

* Aluzie la produsele vândute de lanțul de restaurante Kentucky Fried Chicken (n.t.).

plină ascensiune, provine din capitala Louisville. Chiar și orașelul Owensboro s-a putut lăuda, înaintea succesului înregistrat de Johnny Depp, cu alți doi actori renumiți: Tom Ewell, care s-a uitat pe sub fusta lui Marilyn Monroe, în scena celebră de deasupra canalului de ventilație, din filmul *Șapte ani de căsnicie*, provenea de aici, la fel ca și Florence Henderson, interpreta lui Carol Brady, mama din serialul de televiziune *The Brady Bunch*.

George Clooney s-a născut cu doi ani înaintea lui Johnny Depp în Lexington – oraș aflat la fix 320 de kilometri de Owensboro, în același stat. Tom Cruise – cu doar un an mai în vârstă decât Johnny –, născut, ce-i drept, în statul New York, și-a petrecut o bună parte din copilărie la Louisville. Este de-a dreptul încântător să ne închipuim că în anii 1960 familiile Depp, Clooney și Cruise s-ar fi putut întâlni la shopping în capitala statului, lăsându-și copiii să se joace împreună, chiar dacă acest lucru nu s-a întâmplat niciodată. Cum ar fi fost, ca după o scurtă prezentare, cei mici să înceapă să poarte următorul dialog:

Micul George: „Când o să mă fac mare, o să fiu vedetă de cinema! În plus, o să fac și politică pentru ca lumea să mă ia în serios! Poate o să joc și în niște reclame! Poate la cafea sau așa ceva“.

Ceilalți doi copii nu se puteau lăsa mai prejos, băiețelul Tommy replicând: „Când o să fiu *eu* mare, o să fiu un megastar. Voi salva lumea și întotdeauna o să rămân și cu o fată frumoasă. Chiar dacă ea o să mi se pară cam plicticoasă“. (La fel ca partenerii săi de joacă, la momentul acestui dialog fictiv, Tommy e la o vârstă la care nu îl pasionează prea tare sexul opus.)

După ce a stat și s-a gândit o vreme, a vorbit și Johnny: „Când o să mă fac *eu* mare, o să fiu cel mai de succes actor din lume, dar lumea va crede că totul a fost doar o întâmplare“.

Gâlceava celor trei băieți este întreruptă de un anunț venit din boxele mallului: „Părinții lui Tom, George și John sunt rugați insistent să își recupereze copiii de la locul

de joacă. Vă rugăm să vă grăbiți, cei mici au început să o ia razna...“.

Când Betty Depp a ieșit din spital cu fiul ei nou-născut, nu a avut de mers prea mult până acasă. Familia Depp locuia pe atunci într-o casuță modestă de pe Stockton Drive. La numărul 518 se găsea un tip de clădire cunoscut de milioane de oameni din întreaga lume, pentru că așa arată multe dintre cele care apar în serialele americane de televiziune: o casă cu un singur nivel, pe fundație de beton, îmbrăcată în lambrouri de lemn și cu un garaj într-o parte. Acest tip de clădire este genul pe care mulți și l-au permis fără probleme până în urmă cu câțiva ani. În apropiere se află Newton Parish Elementary School, școala primară a parohiei Newton, motiv pentru care mai mulți biografi ai lui Depp au presupus că aceasta a fost și instituția frecventată de Johnny. Cu toate acestea, directorul școlii, domnul Bratcher, nu poate confirma acest lucru. Johnny Depp nu a urmat niciodată vreun curs aici, spre dezamăgirea domnului director, care se numără printre cetățenii orașului Owensboro care îi cunosc obârșia lui Johnny Depp și îi apreciază filmele.

Johnny Depp a ținut să sublinieze două lucruri de-a lungul întregii sale vieți: că își iubește mama mai presus de orice, dar că obiceiul ei de a nu sta mult într-un singur loc l-a înnebunit întotdeauna. De fapt, soții Depp se mutaseră în casa de pe Stockton Drive gândindu-se că ar fi un loc potrivit pentru creșterea copiilor, dar curând după apariția micului poznaș s-a dovedit că locuința devenise mult prea mică. După doar doi ani de la nașterea lui Johnny, familia s-a mutat, așadar, din nou. De data aceasta într-o casă de pe Freeman Avenue, într-o zonă ceva mai bună a orașului și care mai avea un avantaj: acela că bunicul și bunica Depp locuiau la doar câteva străzi distanță.

Cu toate acestea, cu doar un an mai târziu, Betty a decis că ar prefera să se mute în apropierea părinților ei, așa că întreaga familie a plecat la Frankfort, un orașel

aflat la o distanță de 200 de kilometri, de cealaltă parte a capitalei Louisville, nu departe de mai sus amintitul Lexington, unde, la acea vreme, un băiețel pe nume George Clooney tocmai ce scăpa de scutece. Perspectiva de a-și avea socrii la colțul străzii probabil că nu l-a încântat prea mult pe tatăl lui Johnny, așa cum s-ar fi întâmplat și cu alți bărbați, dar măcar acolo scăpase de propriul său tată, lucrând pentru municipalitate.

În anul în care s-a născut Johnny Depp, orașul său – la fel ca și restul țării, de altfel – se afla pe o pantă economică ascendentă. America nu mai era la fel de avansată față de restul lumii, așa cum se întâmplase în anii 1950, sub Eisenhower. Nivelul de trai, însă, era în continuare mai ridicat decât oriunde altundeva, iar sloganul lui Lyndon B. Johnson, care îi urmase președintelui Kennedy la cârma țării după asasinarea acestuia – „O găină în oală și două mașini în garaj” – rămăsese în continuare valabil ca năzuință tipică a americanilor.

Asasinarea lui John F. Kennedy, în noiembrie 1963, la Dallas, cutremurase Statele Unite din temelii. Imediat după aceea a început *Beatlemania*, iar până la momentul sângeros de răscruce al războiului din Vietnam, la focurile de armă trase cu ocazia revoltelor studențești de la Chicago și la asasinatele asupra lui Martin Luther King și a fratelui mai mic al lui Kennedy, Robert, oamenii au mai putut spera că visul despre noroc, bunăstare și creștere economică va ține multă vreme.

Datorită acestui *boom* ce nu părea să se termine prea curând, Depp, tatăl, avea destul de lucru. Totuși, nu a reușit să își ridice familia mai aproape de nivelul de trai al clasei mijlocii superioare.

Mama lui Johnny pare să fi avut, în mare, o influență mai importantă asupra filosofiei de viață a fiului său. Când Johnny jr. s-a plâns că niște băieți mai mari se luaseră de el pe drumul spre școală, ea l-a sfătuit ca data viitoare să pună mâna pe o piatră și să-și snopească în bătaie agresorii. Johnny i-a urmat sfatul și a fost uimit de rezultat. Pe de o parte, pentru că rezultatul acțiunii

sale l-a convins, iar pe de altă parte, pentru că acest incident i-a arătat că dacă ești hotărât și ai idei bune poți compensa fără probleme deficitele de altă natură. Pentru că Johnny Depp era pe atunci – și a rămas așa multă vreme după aceea – mult mai pipernicit decât colegii săi de clasă, ceea ce nu trebuia, însă, să îl împiedice să se impună. De altfel, el a ținut minte, până astăzi, metodele și regulile luptelor de stradă (sau, mai degrabă, *lipsa* lor).

Totodată, pentru că în casa părinților săi nu era întotdeauna prea multă liniște, micul Johnny își petrecea cu plăcere timpul la bunicii din partea mamei. Preferatul lui era bunicul Walter Wells, pe care îl alinta „Pawpaw”. Acesta cultiva tutun și, adesea, îl lua pe băiat cu el când începea recolta, povestindu-i istorisiri amuzante, care i-au rămas actorului în minte până astăzi.

Atunci când afară ploua, micuțul Johnny stătea la televizor și își închipuia cum ar fi să devină primul jucător alb din echipa Harlem Globetrotters*. Pentru el nu era o problemă faptul că, în realitate, nu strălucea la baschet. Pe el îl interesa în primul rând să viseze, să își închipuie pentru o clipă că era cineva cu totul diferit. Băiatul era, de altfel, la fel de impresionat și de îndrăznețul cascador motociclist, Evil Kneivel, chiar dacă acesta nu a reușit să ajungă niciodată în *Cartea Recordurilor* datorită măiestriei sale, ci mai degrabă pentru că a reușit să se accidenteze de mai multe ori decât orice alt artist mai înaintea lui.

Odată lăsată seara pe strada lui, Johnny era fascinat de licuricii gigantici (atunci când ai 7 ani, multe lucruri par uriașe), pe care îi vâna pe întuneric împreună cu copiii din vecini.

Pentru o scurtă vreme, părea că Frankfort avea să devină locul în care întreaga familie Depp își putea afla fericirea. Johnny a fost dat la școala primară „Collins Lane”, unde, în fiecare dimineață, se obișnuia să se

* Echipă de baschet întemeiată în anii 1920 la Chicago, ale cărei meciuri sunt preponderent demonstrative, îmbinând particularitățile sportului cu elemente din atletism și comedie (n.t.).

declame mottoul școlii. Elevii de la „Collins Lane“ își spuneau *cougars* (pumele), iar sloganul lor de la debutul orelor era următorul:

Am respect. Am simțul răspunderii. Am grijă. Sunt pregătit. Noi suntem aici ca să învățăm. De aceea, nu îi voi încurca pe profesori atunci când predau. Voi încerca să colaborez cu toată lumea din școală. Mă voi respecta pe mine însumi, pe ceilalți și mediul meu înconjurător.

Posibil să nu fi existat în toată istoria acestei instituții de învățământ vreun alt elev care să încalce într-atât de temeinic crezul matinal al școlii precum Johnny și, totuși, să devină un om de succes. Nimeni nu avea cum să știe, însă, ce se va întâmpla cu el în viitor.

În 1969, tatăl, John, a devenit, în sfârșit, consilier municipal în domeniul construcțiilor. Familiei părea că îi merge tot mai bine. Danny, fratele mai mare, intrase la liceul Franklin County.

Apoi a venit anul 1970 și odată cu el, două lovituri ale sortii: pe 5 octombrie moare „Pawpaw“ care nici nu împlinise încă 65 de ani, în urma unui infarct; dacă a existat vreodată în viața lui Johnny Depp o perioadă a copilăriei care să semene cu cea a lui Tom Sawyer, ea se încheiase acum. La scurtă vreme după moartea bunicului, familia a decis să se mute din nou, însă de această dată „puțin mai departe“, în sudul țării. Mai precis, în Florida, iar asta a schimbat totul.

În sudul Floridei nu te poți bucura de un trai bun decât dacă faci parte din următoarele trei categorii de oameni: pensionari, vânzători de droguri sau cubanezi aflați în exil. Johnny Depp a jucat într-un film pe tema traficului de droguri (*Visul alb*) și într-unul în care era cubanez în exil (*Viața și epoca lui Reinaldo Arenas*). Pentru ca imaginea să fie completă, a mai rămas să joace și rolul unui pensionar. Când familia a ajuns, în 1970, în Miramar, avea o situație cât se poate de proastă, primul an pe peninsula petrecându-și-l într-un motel.

Miramar este o așezare relativ nouă, aflată între Miami și mlaștinile Everglades. Zona arată pe alocuri de parcă ar fi fost proiectată de niște arhitecți îndrăgostiți de Zidul Berlinului. Pretutindeni numai beton, beton, beton. Beton cenușiu la intrări, beton întunecat pe străzi, beton argintiu pe puținele trotuare disponibile.

Se spune că în urmă cu niște ani ar fi existat un dezvoltator care a propus ca betonul să fie înlocuit cu piatră cubică, pentru ca oamenii să simtă sub picioare și altceva decât acest ciment încins permanent. Pe la colțuri se șoptește, însă, că acesta ar fi dispărut în circumstanțe neclare în Everglades; nimeni nu îndrăznește să îi pronunțe numele nici în ziua de astăzi.

Unui inginer constructor, însă, această regiune trebuia, teoretic, să îi ofere o mulțime de oportunități de lucru. Din punct de vedere estetic totuși, cartierul din Miramar, în care s-a așezat familia Depp, arăta ca o anticameră a iadului.

După anul petrecut la motel, familia s-a mutat în prima sa casă proprie, pe South West 68 Avenue, aflată în apropierea Miramar Parkway. Aici, căsuțele formau șiruri nesfârșite. Johnny împărțea o cameră cu fratele său, ceea ce probabil că i-a umplut de bucurie pe cei doi – unul având opt, iar celălalt, aproape optsprezece ani. Mai târziu, Johnny Depp avea să se descrie ca fiind un copil nu tocmai drăgălaș sau prea plăcut. Hobby-urile sale erau de-a dreptul ciudate. Obişnuia, bunăoară, să înregistreze, pe un casetofon, pe ascuns, conversațiile altora. Serialul său preferat de televiziune era *Hogan's Heroes**. În acest sitcom a cărui acțiune se petrece pe timpul celui de-al Doilea Război Mondial într-un lagăr german de prizonieri, sursa principală de umor este schimbul de replici acide între prizonierii de război și gardienii lor nemți – printre care, și un plutonier tont pe nume Schultz. Pentru că micul Johnny era teribil de impresionat de încercările de

* *Eroii lui Hogan*, sitcom american difuzat în perioada 1965-1971 de canalul CBS (n.t.).

evadare ale colonelului Hogan, într-o zi i-a venit ideea să sape un tunel, din curtea casei și până în camera lui. Din fericire a fost oprit înainte de a dărâma casa cu totul.

Pentru a-i mai distrage atenția de la rele, părinții lui i-au dăruit un caniş pe nume Pepe, dar nici acesta nu l-a făcut prea fericit. În amintirea actorului, el era, în perioada aceea, mai mereu neconsolat. Apoi, i-a mai rămas în minte izul atotprezent al supei de fasole al mamei și apropierea de cele două piețe ale orașului care erau cam singurele puncte de atracție din zonă.

Când, după niște ani, Johnny Depp a ajuns să joace în filmul *Necazurile lui Gilbert Grape*, despre un tânăr care se simte prizonier într-un orașel de provincie, copleșit de niște relații sociale și familiale complicate, s-a inspirat din propria sa experiență din primii ani petrecuți la Miramar...

Salvarea a venit pentru el de abia când și-a făcut un nou prieten, în clasa a cincea a școlii „Sunshine“, care s-a dovedit a fi și primul amic adevărat din viața sa. Salvatore „Sal“ Jenco locuia în același cartier, dar provenea dintr-o familie mai stabilă. Aici a văzut Johnny pentru prima oară cum membrii familiei se așezau cu toții la masă să ia prânzul, că mâncau orice altceva decât fast-food și că nici nu țipau unii la ceilalți! Toate acestea îl fascinau – dar cel mai mult îl fascina Sal însuși, care părea să știe pe ce lume se află. Sal era mai mititel de statură, mai rotunjour și cu gura mai mare decât Johnny. În timp ce puștiul din Kentucky reușea să atragă atenția tuturor asupra sa pentru că era mai liniștit și mai retras decât ceilalți, „arma“ lui Sal erau decibelii și prestanța aparițiilor sale în public. E greu de înțeles cum au ajuns cei doi să se înțeleagă atât de bine; e posibil ca Sal să își fi dorit să arate ca Johnny, iar actorul de mai târziu să fi admirat talentul prietenului său de a pune totul pe tapet.

În tot cazul, a fost bine că s-au găsit, prietenia lor având să supraviețuiască peste decenii.

Totuși, vechiul „microb“ al mamei lui Johnny, mutatul, a reapărut în curând, nici perioada petrecută la

Miramar nefind scutită de acesta. Uneori, familia Depp își strângea lucrurile și pleca, iar copiii aflau despre intențiile părinților de pe o zi pe alta. Alteori, chelnerița permanent mobilă îi anunța cu o lună înainte că are de gând să plece de unde locuiau în acel moment. Înainte ca Johnny să împlinească 15 ani, familia lui își schimbase adresa de 20 de ori. Pentru că aceste mutări se petreceau, de regulă, în limitele localității, Johnny nu a mai trebuit să își schimbe și școala. Totuși, avea de cucerit cartiere și parteneri de joacă mereu noi.

Ajuns la gimnaziul „Henry D. Perry“, drumurile lui Johnny și Sal s-au despărțit. Acum, Johnny era din nou pe cont propriu – și iarăși un outsider. Chiar dacă nici Miramar nu era vreo metropolă, colegii lui îl considerau un țărănoi, un mitocan sau, pur și simplu, un „indian împutit“. Pe Johnny Depp, care, până atunci, în ciuda tuturor adversităților, rămăsese lumina ochilor mamei sale și preferatul familiei, toate aceste apelative l-au șocat. Mai mult: deși familia făcea parte, în Kentucky, într-adevăr, din categoria *white trash*, accentul cădea pe „white“ (alb). Aici, la Miramar, existau, însă, bande concurente de toate culorile – negri, cubanezi în exil, latino-americani. Experiența de a nu fi pe placul unora numai pentru că acestora nu le plăcea cum arată, era cu totul nouă. În curând, însă, Johnny Depp avea să se ciocnească tot mai frecvent de această atitudine.

Fără prieteni, Johnny se simțea abandonat. Între timp, Sal începuse să frecventeze alte cercuri, așa că Johnny s-a văzut nevoit să-și caute noi anturaje. Din păcate, acestea nu l-au influențat într-un mod pozitiv. Băieții făceau o mulțime de prostii, începând cu aruncatul ouălor în mașinile care treceau prin dreptul lor și până la mici furtișaguri; apoi, au început să spargă case. După alcool au urmat drogurile. La scurtă vreme au început să apară semnele unor dereglări psihice. Johnny a început să se taie. Sigur, cine dorește, poate să afle aici motivul pentru care actorul avea să se tatueze tot mai mult în următorii ani. El încerca să vadă cât de mult îl puteau

ajuta drogurile să suporte vidul vieții pământești. „Pur și simplu voiam să știu care-i treaba cu ele“, a recunoscut el mai târziu. Florida era locul potrivit pentru relația lui cu substanțele interzise. Așa cum știu toți cei care au văzut filmul *Scarface*, Miami era, în acea perioadă, pe cale de a deveni capitala mondială a cocainei.

Doar câțiva ani mai târziu, Johnny Depp avea să vâneze infractori mărunți, în serialul de televiziune *21 Jump Street*. Aproape fiecare infracțiune comisă de persoanele pe care le-a urmărit în calitate sa de polițist de televiziune, fusese săvârșită și de el...

Scandalurile interminabile de acasă au făcut ca Johnny să își dorească tot mai mult să se retragă în alte lumi. Atunci când nu își pierdea vremea cu gașca lui, citea. Fratele său mai mare, Daniel, i-a făcut cadou cartea *Pe drum*, de Jack Kerouac. Nu putem ști dacă Daniel voia să îl deprindă pe Johnny cu tainele literaturii din motive altruiste, ori dacă încerca, astfel, să își recapete liniștea. În tot cazul, volumul l-a marcat decisiv pe Johnny. Scriitorul Jack Kerouac declarase la un moment dat că scrisese cartea într-o singură sesiune de trei zile, pe o mașină specială de scris, cu rolă de hârtie, ca la casele de marcat de la supermarket. *Pe drum* a fost scrisă, parcă, într-o transă. De altfel, romanul descrie tranșa unui suflet neliniștit de călătorii. Plimbarea nomadă dintr-un stat al SUA într-altul nu era deloc un lucru străin pentru Johnny, deși în cazul lui, schimbarea domiciliului fusese mai mereu motivată de nevoi de natură economică. Așadar, era ceva cu totul nou pentru el ca cineva să fugă dintr-un loc într-altul din simplă plăcere.

Când Johnny a citit această carte pentru prima oară, Kerouac nu murise încă. Atunci când a făcut-o, era deja plin de amărăciune, în ultimii săi ani de viață constatând că orice exces – de băutură, de droguri – se termina cu o mahmureală cumplită.

Astăzi, volume precum *Pe drum* – la fel ca și *De veghe în lanul de secară* – se află pe lista lecturilor obligatorii impuse în licee, astfel că elevii din zilele noastre se pot

întreba, pe bună dreptate, ce au aceste cărți într-atât de rebel în ele, încât să le fie impuse de niște tocilari rupți de lume. Dacă vreun profesor ar fi fost acela care i-ar fi recomandat cartea lui Johnny, probabil că și el ar fi reacționat la fel și nu ar fi citit-o nici până în ziua de astăzi. Era, însă, cu totul altceva atunci când fratele cel mare venea și îi povestea cât de cool era un text sau altul. Pentru că nu află de la profesori faptul că la vârsta de 30 de ani Salinger avea o prietenă de 15 (și, după cum se pare, doar un singur testicul).

Drept pentru care, Johnny nu numai că s-a apucat să citească aceste cărți, dar părea chiar să inhaleze de-a dreptul slovele scrise în ele. La școală nu s-ar fi atins de vreo carte nici ars cu fierul roșu. Acum, însă, se transformase într-un veritabil șoarece de bibliotecă.

Voia să știe tot ce știa fratele cel mare și voia să afle mereu de ce erau anumite lucruri considerate cool, iar altele, deloc. Toate acestea în ciuda faptului că avea probleme serioase cu vederea, pe care nu le-a putut rezolva nici până în ziua de astăzi.

Mai târziu, pe lista lecturilor s-au adăugat și alți eroi ai contraculturii americane, precum Allen Ginsberg sau Hunter S. Thompson. Dragostea sa față de literatură și de acești scriitori s-a dovedit a fi pe viață.

Mult mai târziu, în 1999, Johnny Depp a avut ocazia să îl joace, în filmul *The Source*, pe însuși Jack Kerouac, realizatorul de documentare, Chuck Workman, împletind, în această peliculă, segmente de înregistrări din viața reală a lui Kerouac, Ginsberg și William S. Burroughs cu scene de film artistic.

Ceva de genul docu-dramelor difuzate la televizor cu ocazia anumitor aniversări, deși – în apărarea lui Workman – rezultatul nu a fost într-atât de îngrozitor: Depp îl juca, după cum am mai zis, pe Kerouac, John Turturro pe Allen Ginsberg, iar Dennis Hopper pe William S. Burroughs. Cu această ocazie, Depp a purtat paltonul de tweed al lui Kerouac, pe care actorul îl cumpărase în 1990 la o licitație cu suma de 19 000

de dolari. Organizatorul licitației de la acea vreme a fost, ca să vedeți coincidență, Alan Horowitz, tatăl Winonei Ryder...

Pentru Johnny Depp, lectura s-a dovedit a avea efecte de durată asupra biografiei sale. Atunci când părinții săi aveau suficient de lucru, făceau parte din zona inferioară a clasei mijlocii. În consecință, visul clasic de evoluție ar fi trebuit să fie acela de a merge la colegiu pentru a deveni contabil, pentru a-i ajuta pe cei mai bogați să plătească cât mai puține taxe.

Această perspectivă nu mai avea, însă, mari șanse de materializare, mulțumită lui Kerouac & Co. După ce a terminat de citit și ultima pagină din *Pe drum*, Johnny a știut că nu va ajunge să calculeze impozitele altor oameni și că nici nu va deveni unul dintre aceia care stau și transpiră la un birou de la 9:00 la 17:00, pentru ca mai apoi să se întoarcă acasă, să își mângâie cățelul și să se uite la televizor.

Parcă special pentru a-i confirma scepticismul față de idealul burghez, într-un final, alergăturile familiei Depp au ajuns la sfârșit: în 1977, după diverse mutări și schimbări de locuri de muncă, familia a reușit să își cumpere propria casă.

Clădirea, cu o suprafață de 160 de metri pătrați, dispunea de o sufragerie, o baie mare și una de serviciu și a costat 45 000 de dolari.

Cu toate acestea, doar un an mai târziu, visul a luat sfârșit, căsnicia părinților destrămându-se definitiv. Chiar dacă divorțul dintre Johnny Sr. și Betty Sue s-a pronunțat de abia în iunie 1981, cei doi se despărțiseră încă din 1978. Tatăl lui Johnny a plecat de acasă, luându-l cu el și pe fica lui, Christi. Dat fiind că Debbi crescuse deja și se mutase pe cont propriu, iar fratele său, Danny, era la școală în Kentucky, Johnny Depp a rămas singur, în casa devenită prea mare, doar cu mama lui.

În 1981, familia Depp a reușit să vândă casa cu un profit de peste 30 000 de dolari, dar în acel moment, acești bani nu constituiau decât o consolare minoră.

Johnny își făcea reproșuri. Era cel mai mic dintre frați. La fel ca ceilalți copii, fusese martorul certurilor interminabile dintre părinți. El suferea din cauza tensiunilor din casă și îi rugase, de altfel, pe cei doi, să divorțeze odată. Lui i se părea că o despărțire clară era mai cinstită decât o familie disfuncțională, care mima o armonie inexistentă. Totuși, după ce tatăl și mama lui au divorțat în sfârșit, doamna Depp a suferit o cădere nervoasă.

Johnny Depp avea să povestească mai târziu că una dintre cele mai vii amintiri din copilăria sa era imaginea mamei, întoarsă seara singură de la serviciu, dându-le bani de buzunar.

Printre sarcinile neplăcute de care trebuia să se achite tânărul Johnny se mai număra să insiste permanent pe lângă tatăl lui pentru ca acesta să își plătească pensia alimentară. În ciuda tuturor acestor adversități și probleme familiale, Depp mai era și un adolescent tipic, chinuit de traumele și obsesiile specifice vârstei.

Între timp trecuse de la gimnaziu la liceul din Miramar. Dacă în primii ani petrecuți la școala „Henry D. Perry” încă mai părușe un băiat liniștit și retras – unul dintre profesorii săi, Fred Brandes, amintindu-și peste ani mult mai bine de sora lui Johnny, Christi, care era o elevă model, decât de fratele ei timid și mai mic –, odată ajuns la liceu, imaginea i s-a schimbat cu totul, Depp devenind un adevărat băiat rău. Oriunde apărea necazurile păreau să se țină scai de el.

Era invidios pe căpitanii echipei de fotbal și pe majorete, pe succesul acestora, dar nu avea de gând să le urmeze modelul. Nu știa, însă, ce trebuia să facă astfel încât să fie acceptat doar pentru felul său de a fi, pentru ce reprezenta el ca persoană. „M-am simțit întotdeauna ca un paria. Mi-ar fi plăcut să am o prietenă pe care să o iau în brațe, dar mereu mă gândeam că asta nu o să mi se întâmple niciodată.”

Între timp, după mai multe teste se confirmase că Johnny Depp avea un IQ foarte mare. De altfel, el

a demonstrat adesea pe parcursul vieții sale că este orice altceva, mai puțin prost. Liceul Miramar era renumit pentru felul în care facilita stimularea elevilor, în așa fel încât aceștia și devină cât mai creativi: bunăoară, cu câțiva ani în urmă, niște elevi talentați au transformat aici un Porsche 944 vechi într-un autovehicul electric, pe care l-au botezat, în amintirea fostului elev năbădăios, *Black Pearl*.

În ciuda tuturor eforturilor, școala nu părea să îi croiască o cale potrivită spre viitor lui Johnny. În plus, după ce i-a arătat fundul gol unui cadru didactic, parcursul lui academic s-a încheiat definitiv. Johnny a fost exmatriculat. Inițial a acceptat sentința, apoi a început să se căiască. Oare reușise să își rateze toată viața din cauza acestui gest obscen?

Dorea să se întoarcă și a rugat școala să îl primească la discuții. Directorul însuși l-a întâmpinat pe Johnny Depp în biroul lui, ascultând răbdător pledoaria păcătosului pocăit. Johnny l-a privit încordat pe profesor. De obicei, cadrele didactice sunt impresionate atunci când elevii își recunosc singuri greșelile și apreciază încercările acestora de a deveni mai buni. În cazul de față, însă, lucrurile nu stăteau la fel.

„Johnny, să știi că apreciez că ai hotărât să faci acest pas.“

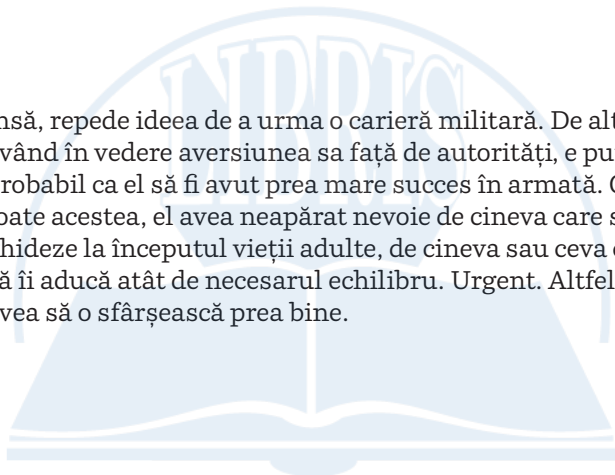
Apoi, directorul a amuțit, iar în încăpere s-a lăsat o liniște stânjenitoare. Atunci Johnny a încercat să lege din nou conversația.

„Dar ...?“, a întrebat el.

Directorul a suspinat: „Cred că oamenilor ca tine le merge, pur și simplu, mult mai bine în afara școlii“.

La acea vreme, Johnny Depp avea 16 ani. Nu își terminase liceul, familia lui era destrămată, nu prea avea prieteni adevărați. Pentru o clipă s-a gândit chiar să se înroleze voluntar în armată. În fond, în familie exista un unchi care luptase în Vietnam. Unchiul Bobby se întorsese din Asia grav rănit, rămânând paralizat de la gât în jos, în scaun cu rotile. Johnny a abandonat,

însă, repede ideea de a urma o carieră militară. De altfel, având în vedere aversiunea sa față de autorități, e puțin probabil ca el să fi avut prea mare succes în armată. Cu toate acestea, el avea neapărat nevoie de cineva care să îl ghideze la începutul vieții adulte, de cineva sau ceva care să îi aducă atât de necesarul echilibru. Urgent. Altfel, nu avea să o sfârșească prea bine.

2

LIBRIS

Rock & Roll Highschool

ROCKERUL

„Nu voiam să scot un disc pe care oamenii să îl cumpere doar pentru că mă știau de la televizor, așa cum i s-a întâmplat lui Bruce Willis.“

Johnny Depp (1990)

Întrebat fiind, la un moment dat, cum a creat personajul căpitanului Jack Sparrow, Johnny Depp a declarat că și l-a închipuit întotdeauna ca pe un star rock. Atunci când Johnny a jucat rolul gangsterului John Dillinger, în filmul *Inamicii publici*, actorul a declarat că gangsterii au fost vedetele rock ale timpurilor lor, acesta fiind motivul pentru care alegea să îi interpreteze ca atare. Primele discuții dintre regizorul Emir Kusturica și Johnny Depp în vederea pregătirii peliculei *Arizona Dream* au demarat relativ anevoios. Cei doi s-au împrietenit de abia atunci când au descoperit un punct comun: amândoi

făcuseră parte, în adolescență, dintr-o formație. Depp a fost într-atât de entuziasmat de descoperire, încât, la terminarea filmărilor, l-a însoțit pe Kusturica la Belgrad, pentru ca, după premiera filmului, să cânte la un festival alături de muzicieni locali.

Gore Verbinski, regizorul primelor două filme cu piraiți și al filmului de animație *Rango*, se simte legat în acest sens de starul său, pentru că, în tinerețe, a fost, la rândul lui, membru al unei trupe de muzică rock.

În filmul *Ciocolată cu dragoste*, spectatorii au putut să îl asculte pentru prima oară pe Johnny Depp cântând la chitară. Cu toate că Depp joacă aici rolul unui țigan, muzica pe care o cântă sună mai degrabă ca un Chicago-Blues.

Regizorul Lasse Hallstrom nu a fost prea încântat de acest aspect, însă până la urmă a acceptat compromisul, închipuindu-și că personajul Roux, interpretat de Johnny Depp, avea rădăcini irlandeze. În fond, Irlanda este ceva mai aproape de Chicago decât zona Balcanilor.

Este evident, așadar, că muzica (rock) a fost o componentă însemnată în viața lui Depp. Totuși, afinitatea pentru muzică nu este rară printre vedetele de la Hollywood. Russell Crowe are formația lui, 30 Odd Foot of Grunts, Bruce Willis, o trupă de blues; atât Kevin Costner, cât și Steven Segal cântă la chitară, mergând chiar și în turnee. Depp este, însă, singurul star care a cântat în mod regulat cu vedete rock consacrate și care poate fi ascultat uneori chiar pe discurile scoase de acestea. A se vedea, de exemplu, solo-ul de chitară de la finalul melodiei trupei Oasis „Fade in/Fade out“ din 1996, pe care a avut ocazia să îl înregistreze pentru că Noel Gallagher era prea beat în ziua aceea. În ochii unor fani, „Fade in ...“ este, de altfel, și una dintre ultimele melodii bune ale acestei formații. De altfel, se pare că fanii au avut dublu noroc: Gallagher era băut, iar Depp, complet treaz.

Colaborările „video“ sunt și ele frecvente în cariera unui actor. Johnny Depp a putut fi văzut în clipurile unor artiști precum Tom Petty și The Lemonheads, iar

în ultima vreme a apărut adesea în clipurile lui Paul McCartney. În 2013 a participat, alături de Kate Moss, la filmarea videoclipului „Queenie Eye“, dar între cei doi nu s-a mai întâmplat nimic. Pe scurt, Johnny Depp este un actor îndrăgit de muzicieni. De altfel, a existat la un moment dat o formație de punk rock din Brooklyn numită GFJD (Gay for Johnny Depp*). În 2007, în orașul Tartu din Estonia, s-a înființat un club care dorea să promoveze formațiile tinere, intitulat „Who Wouldn't Like Johnny Depp“**. Cu toate acestea, ecoul mediatic, care a răsunat în toată lumea ca urmare a apariției unui club cu acest nume, a durat probabil mai mult decât succesul său.

Din când în când, Johnny mai cântă alături de niște prieteni în formația lor, P („se pronunță *Pee*, ca urina“, după cum a ținut el să explice persoanelor interesate). Printre membrii acestei formații se numără Gibby Haines, din trupa punk consacrată, Butthole Surfers, vechiul său prieten Sal Jenco și Flea, basistul de la Red Hot Chili Peppers, care mai împărtășește cu Johnny Depp și pasiunea pentru cărți vechi.

La mijlocul anilor 1990, formația a înregistrat un disc, care conține o versiune proprie a melodiei trupei Abba, „Dancing Queen“, precum și alte titluri, printre care „Michael Stipe“ sau „Mumble“ (o parodie la adresa melodiei clasice pentru chitară „Rumble“ a lui Link Wray). Discul a fost, însă, retras imediat după ieșirea pe piață. În 2007 – când unii ar fi cumpărat orice, atâta vreme cât purta semnătura lui Johnny Depp – Capitol a riscat să îl reediteze, însă cu același rezultat dezamăgitor.

Astăzi, Johnny Depp consideră că discul a fost doar o glumă. Pare, însă, mai degrabă o considerație ce se vrea a reflecta înțelepciune, întrucât imaginea pe care Depp dorește să o transmită pe scenă atunci când cântă alături de colegii săi de formație este mai degrabă una suverană. El arată cool, nu i se poate reproșa nimic – și totuși nu

* „Devin homosexual pentru Johnny Depp“ (n.t.).

** „Cui nu i-ar plăcea Johnny Depp?“ (n.t.).